

CHƯƠNG 03

Lên Đài Bí Ẩn

T

rời vừa sáng, Hàn Tùng Linh tới một xóm thợ săn nhỏ ở chân núi phía bắc Ma Thiên Lĩnh, hỏi thăm đường tới Huyền Dương Động rồi tiến vào núi ngay.

Ở Trường Bạch Sơn, dù khắp nơi phủ đầy tuyết trắng nhưng bất cứ đâu Hàn Tùng Linh cũng dễ dàng nhận ra địa hình, đâu là thạch động, đâu là sơn cốc, thậm chí mỗi hốc đá nhỏ, nhưng ở Ma Thiên Lĩnh thì hoàn toàn mù tịt. May mà những người thợ săn chỉ vẽ khá tường tận nên mới không bị lạc đường.

Tuyết lại tiếp tục rơi, khắp nơi chìm ngập trong màu tuyết trắng, những đám mây xám xịt giăng khắp bầu trời, những bông tuyết lớn như lông ngỗng tung hoành, không gian chìm vào u tối như trong buổi hỗn mang.

Tuy những người thợ săn mô tả khá kỹ hình sông thế núi xung quanh Huyền Dương Động nhưng vì địa hình mới lạ nên Hàn Tùng Linh không dễ hình dung ra ngay được.

Để chứng thực lời nói của Ứng Thiên Tăng và cuộc gặp với Tam Thanh Đạo Nhân rất quan trọng nên Hàn Tùng Linh quyết tâm đạt được mục đích. Cho dù bây giờ việc tìm kiếm gặp rất nhiều khó khăn và ít hy vọng nhưng sau khi biết rõ bạn hay thù, hành động sau này sẽ thuận lợi hơn.

Mặc dù không thấy mặt trời nhưng căn cứ vào độ sáng cũng có thể xác định được phương hướng.

Mãi đến gần trưa, Hàn Tùng Linh vẫn còn quanh quẩn ở phía bắc đỉnh núi cao nhất trong dãy Ma Thiên Lĩnh.

Chàng hành tiến rất chậm, tìm tòi kỹ lưỡng nhưng tin tưởng rằng không để lọt mục tiêu.

Đột nhiên con chim anh vũ đang đậu trên vai chàng bay vút lên cao, đỗ lên một mỏm đá trên vách núi cheo leo cách nơi chàng đứng gần hai mươi trượng rồi vỗ cánh phành phạch nói:

- Tiểu Hàn! Lên đây!

Hàn Tùng Linh nhìn lên, quả nhiên thấy có một tiểu động liền tung mình nhảy lên vách đá, tới gần con chim đưa mắt nhìn, hóa ra thạch động khá lớn.

Xác định lại địa hình, căn cứ vào mô tả của những người thợ săn thì đây đúng là Huyền Dương Động, chỉ là chàng đi không đúng đường bởi vì có một lối đi từ phía đông bắc thoai thoải dễ đi hơn, vừa rồi chàng đi quá nên lạc xuống dưới Huyền Dương Động, nếu không có Tuyết Nhi ắt sẽ rất khó phát hiện.

Sau khi yên chí đây là nơi cần tìm, chàng mừng rỡ nói:

- Tuyết Nhi, người thật giỏi, đây đúng là Huyền Dương Động rồi.

Động cao chừng một trượng, rộng hơn hai trượng, bên trong tối om không biết sâu bao nhiêu, bên trong bốc ra mùi hôi thối khó chịu, không có dấu vết gì chứng tỏ có người cư trú.

Bước qua khu đất bằng phẳng phủ tuyết chừng bảy tám trượng, Hàn Tùng Linh bước vào động khẩu.

Thực ra động không sâu lắm, chỉ ba bốn trượng, hẹp dần vào bên trong, vì thế không quá tối, thành động lổm chổm, nền đất phân dơi.

Hàn Tùng Linh tìm một thạch trụ ngồi xuống nhìn ra cửa tự nhủ:

- Xem ra cần phải chờ một lúc mới được!

Chàng vừa nói xong chợt bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tuy cách xa mấy chục trượng và tiếng chân giẫm lên tuyết rất khẽ nhưng chàng vẫn nghe rõ.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên lắm bầm:

- Làm sao chúng tới nhanh như vậy mà dọc đường mình không gặp tên nào cả chứ?

Nhưng ngay sau đó chàng lại tự giải thích rằng tuy mình thi triển thân pháp đi nhanh hơn nhưng vì không quen địa hình nên mất nhiều thời gian dừng lại tìm tòi, đối phương một mạch tới thẳng đây nhanh là phải.

Tiếng chân bước mỗi lúc một gần, nghe kỹ thì không phải chỉ một vài người.

Lát sau có hai nhân ảnh lướt tới động khẩu dừng lại cách ba trượng, phía sau hai tên này còn một số người khác tiếp tục tiến vào.

Hàn Tùng Linh tránh sau một ngách động, thấy cả hai người đều bịt khăn đen kín mặt chỉ chừa đôi mắt, nhưng nhìn đầu tóc thấy một người hoa râu, còn người kia đầu đã bạc trắng, chứng tỏ cả hai đều đã lão niên.

Hai người tới trước nhìn vào thạch động một lúc, sau đó người tóc bạc cao giọng nói:

- Tam Thanh Đạo Nhân! Chúng tôi phụng mệnh Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên tiền bối đến đây mời đạo trưởng gia nhập hội.

Hàn Tùng Linh không đáp.

Người tóc hoa râu tiến sát vào cửa động quan sát một hồi, sau đó cất giọng cầu nhàu:

- Chắc rằng Huyền Dương động này không có người ở đâu. Dịch đại ca tới đây mà xem, trong động chỉ có cứt dơi, nào thấy ai đâu?

Lúc đó thêm năm sáu người nữa tiến tới động khẩu, tên nào cũng bịt mặt, xem đầu tóc thì bọn này đều còn trẻ.

Lão nhân tóc bạc vừa được xưng “Dịch đại ca” cũng tiến vào sát cửa động nhìn vào, tỏ vẻ nghi hoặc nói:

- Quả nhiên ở đây không có vẻ gì là có người ở. Nhưng cả Thạch Tĩnh Tuyên và Mã Tuấn Kỳ tận tai nghe Hàn Tùng Linh nói Tam Thanh Đạo Nhân trú ở Huyền Dương Động, làm sao lại không có người? Chẳng lẽ tên họ Hàn biết bí mật của bốn bang nên lừa huynh đệ chúng ta?

Lão nhân tóc hoa râu nói:

- Thạch Tĩnh Tuyên hành sự rất cẩn mật chu đáo, không để xảy ra sơ suất đâu. Có lẽ không phải Hàn Tùng Linh lừa chúng ta mà hẳn bị kẻ khác lừa.

Bạch phát lão nhân hỏi:

- Người cho rằng Hàn Tùng Linh sẽ tới đây sao?

Lão nhân tóc hoa râu đáp:

- Tiểu đệ nghĩ một kẻ vừa mới xuất đạo như hấn, trong hoàn cảnh bị vây hãm bốn phía, nhu cầu bức thiết nhất phải tìm một người bằng hữu. Thạch Tĩnh Tuyên và Mã Tuấn Kỳ là người thân trọng sẽ không làm cho Hàn Tùng Linh nghi ngờ đâu. Chỉ riêng Tam Tinh Bang là đủ làm hấn điên đầu nghĩ cách đối phó rồi, còn hơi sức nào mà dám phản kháng chúng ta?

Bạch phát lão nhân gật đầu tỏ ý tán đồng:

- Nghĩ như vậy cũng có lý. Nếu chúng ta không tìm được Tam Thanh Đạo Nhân thì cứ đưa Hàn Tùng Linh về cũng tốt. Theo lời Thạch Tĩnh Tuyên thì tiểu tử này thân hoài tuyệt học Hàn Kiếm Thất Tuyệt Thức của Thái Hư Lão Nhân. Vì thế

gặp hẳn phải hết sức cẩn thận, tốt nhất là tranh thủ cảm tình, giải quyết êm thấm tránh xảy ra động thủ.

Một người tóc đen từ phía sau tiến lên nói:

- Vô Ảnh Dao Mã Tuấn Kỳ nói rằng Hàn Tùng Linh tính tình lãnh ngạo, không muốn gia nhập tổ chức của chúng ta. Nếu hẳn kiên quyết không chịu thì làm thế nào?

Bạch phát lão nhân cười thâm trầm đáp:

- Khi hẳn chưa tìm gặp Tam Thanh Đạo Nhân thì chắc chưa biết tình hình gì đâu, càng không biết nên tìm lão đạo kia chỗ nào. Trong tình thế đơn độc, bị Tam Tinh Bang truy bắt, nếu cự tuyệt chúng ta thì có khác gì tự tìm cái chết?

Hán tử tóc đen nói:

- Cứ cho là Hàn Tùng Linh sẽ theo chúng ta, nhưng sau này Tam Thanh Đạo Nhân biết chuyện sẽ đi tìm. Khi đó chúng gặp nhau thì sao?

Bạch phát lão nhân cười hắc hắc đáp:

- Người cho rằng Tam Thanh Đạo Nhân sẽ tìm được hẳn sao? Hô hô! Chỉ cần tiểu tử đó gia nhập vào tổ chức chúng ta tức đã chui đầu vào lưới, đó là kế “Một mũi tên bắn trúng hai chim” của Minh Chủ!

Lão nhân tóc hoa râu vẫn còn hoài nghi:

- Thạch Tĩnh Tuyền nói rằng Hàn Tùng Linh muốn đến Âm Mộng Cốc. Nếu đúng là hẳn có ý định này thì sao chúng ta không dùng kế mượn đao giết người, như thế có đỡ phiền phức hơn không?

Bạch phát lão nhân lắc đầu đáp:

- Nếu chưa thấy thi thể tên này thì Minh chủ còn chưa thực sự yên tâm đâu. Lỡ ra để cho hẳn tới Âm Mộng Cốc, biết đâu Cốc chủ nảy ra ý liên kết với hẳn, chúng ta lại còn gặp rắc rối nhiều hơn.

Lão nhân tóc hoa râu vẫn không phục:

- Ba năm trước, từ khi giang hồ biết về Âm Mộng Cốc, đã có hàng chục cao thủ võ lâm vào đó, trong số này không ít kỳ nhân dị sĩ nhưng không một ai sống sót quay về. Nhất định Hàn Tùng Linh không phải là ngoại lệ.

Bạch phát lão nhân tỏ ra thận trọng hơn:

- Bạch Phong công chúa còn trẻ tuổi, có thể võ công rất cao, nhưng dù sao cũng là một thiếu nữ, mặt khác người ta nói rằng Hàn Tùng Linh là thiếu niên vô cùng tuấn tú, biết đâu làm cô ta rung động?

Lão nhân tóc hoa râm nói:

- Dịch huynh cho rằng Huyết Thủ Kim Đồng Lãnh Bích Huy thì sao? Vị đó tổn biết bao tâm lực nhưng có chiếm được cảm tình của Bạch Phong công chúa đâu? Mỹ nữ trong thiên hạ chưa hẳn ai cũng đều xiêu lòng trước những tên bạch diện thư sinh...

Tên hán tử tóc đen nói:

- Lâm huynh không nên bình phẩm về Lãnh Phó Minh Chủ...

Lão nhân tóc hoa râm vội nói:

- Đó là huynh đệ chỉ nêu dẫn chứng như vậy để phân tích sự việc chứ có định bình phẩm gì đâu?

Bạch phát lão nhân ngăn hai người lại, nhìn lão nhân tóc hoa râm hỏi:

- Theo ý Lâm huynh thì bây giờ chúng ta nên hành động thế nào?

Lão nhân tóc hoa râm lắc đầu đáp:

- Dịch đại ca là người chỉ huy toàn cục theo chỉ thị của Triệu Minh Chủ nên cứ ra lệnh, tiểu đệ sẽ chấp hành.

Bạch phát lão nhân cười đáp:

- Nếu vậy huynh đệ ở lại đây chờ Hàn Tùng Linh. Nếu các vị cho rằng như thế là không thỏa đáng thì cứ đi. Dịch mỗ không muốn cưỡng bức mọi người làm theo ý mình.

Hán tử tóc đen tiếp lời:

- Tiểu đệ cũng ở lại.

Lão nhân họ Lâm cười nói:

- Nếu mọi người đã cùng ý kiến, huynh đệ bỏ đi há chẳng mang tiếng là người sợ chết? Xin Dịch đại ca cho biết hành động tiếp theo của chúng ta là gì?

Bạch phát lão nhân đáp:

- Ở ngoài này tuyết lạnh, chúng ta vào trong thạch động chờ, vừa kín đáo vừa đỡ lạnh.

Nói xong bước vào động khẩu, hai người kia cũng đi theo.

Nhưng vừa đi được vài bước nhìn vào, cả ba cùng kinh ngạc giật mình đứng lại.

Trên tảng đá giữa động có một bạch y thiếu niên ngồi lặng lẽ nhìn chúng, vẻ mặt lạnh lùng, thái độ hết sức trầm tĩnh.

Sau thoáng kinh hãi, bạch phát lão nhân trấn tĩnh lại, nhìn bạch y thiếu niên hỏi:

- Người là ai?

Bạch y thiếu niên chính là Hàn Tùng Linh. Chàng bình thản đáp:

- Tại hạ là ai thì đối với các vị có gì quan trọng?

Bạch phát lão nhân hỏi tiếp:

- Vậy người tới đây làm gì?

- Tại hạ chờ người!

Bạch phát lão nhân “à” một tiếng, nét mặt lập tức giãn ra, cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ chờ Khổng Tước Chân Nhân, đúng không?

Hàn Tùng Linh hỏi lại:

- Các vị đang định tìm người đó?

Bạch phát lão nhân không gạt cũng không lắc đầu nói:

- Như vậy chúng ta có cùng mục đích.

- Tại hạ không nghĩ như vậy.

Bạch phát lão nhân nhíu mày hỏi:

- Người nói thế là sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Bởi vì nếu muốn tìm Khổng Tước Chân Nhân, tại hạ không tới đây làm gì.

- Như vậy là người biết Khổng Tước Chân Nhân ở đâu?

- Tại hạ chỉ biết Khổng Tước Chân Nhân không có ở đây.

Bạch phát lão nhân rúng động nghĩ thầm:

- Thì ra hẳn là Thạch Tĩnh Tuyên và Mã Tuấn Kỳ để chúng ta tới đây...

Lão e ngại đưa mắt nhìn quanh nhưng trong thạch động, ngoài Hàn Tùng Linh ra không còn ai nữa liền yên tâm ngay, tiếp tục hỏi:

- Vậy người tới đây chờ ai?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ chờ ai tất các vị cũng đoán ra.

Bạch phát lão nhân thấy chàng chỉ có một mình nên tỏ ý khinh thường, lên giọng dọa dẫm:

- Tiểu tử! Lão phu không thích đánh đố. Chờ ai thì hãy mau nói rõ ra!

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Chờ các vị!

Bạch phát lão nhân cười to nói:

- Hô hô! Tiểu bằng hữu! Trong đời lão phu từng gặp rất nhiều người, nhưng không nhớ trong số đó có người, mặt khác lão phu lại chưa có ý định kết giao bằng hữu với người.

Rồi quay lại hỏi mấy tên đồng bọn:

- Ai có nhã ý giao kết với vị thiếu niên này không?

Cả bọn cùng cười to đầy vẻ chế nhạo.

Chờ đối phương thôi cười, Hàn Tùng Linh mới chậm rãi nói:

- Tại hạ thấy rằng trong việc này không có gì đáng cười cả. Kết giao bằng hữu là do mình lựa chọn. Nhưng đối với địch nhân thì ai có quyền lựa chọn? Các vị nghe tại hạ nói vậy đúng không?

Nói xong quờ ra sau phiến đá lấy cây Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên.

Cùng lúc ấy, một con chim anh vũ rất lớn màu trắng như tuyết sà xuống đậu trên vai chàng, đó là Tuyết Nhi.

Sáu bảy tên hắc y nhân bịt mặt xông vào bịt lấy cửa động, rút binh khí cầm tay, khí thế rất hung mãnh.

Bạch phát lão nhân hỏi:

- Người là Hàn Tùng Linh?

Chàng bình thản gật đầu:

- Không sai, các hạ vẫn còn nuôi ý định muốn lôi kéo Hàn mỗ tham gia tổ chức?

Bạch phát lão nhân lạnh lùng nói:

- Nghe khẩu khí thì hình như ngươi không muốn. Tuy nhiên xưa nay lão phu sau khi quyết định làm một việc gì thì không dễ thay đổi quyết định đó.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Câu đó nghĩa là bất chấp tại hạ có muốn hay không cũng buộc phải đi theo các ngươi?

Bạch phát lão nhân cười hắc hắc đáp:

- Chính là như thế!

Hàn Tùng Linh hỏi bằng giọng châm biếm:

- Đó là lời mời của các hạ?

- Vậy theo ngươi lão phu nên tỏ thái độ thế nào?

- Tại hạ không góp ý gì, chỉ hỏi rằng tất cả những người trước đây được các vị mời gia nhập tổ chức, các hạ cũng khách sáo như đối với Hàn mỗ bây giờ?

Bạch phát lão nhân gật đầu:

- Lão phu tự nhận mình không phải là người nhã nhặn cho lắm.

Lão nói xong mặt bỗng rạn đanh, quay lại ra lệnh:

- Lưu gia huynh đệ, các ngươi hãy vào mời khách, đừng để Minh Chủ chờ lâu. Chúng ta cần quay về rồi.

Hai tên hắc y nhân bịt mặt vội cúi người đáp:

- Tuân lệnh!

Dứt lời nhẩy vào trước mặt Hàn Tùng Linh, cách ba bước thì dừng lại. Tên cao hơn nói:

- Tiểu tử! Hãy đi theo chúng ta!

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Các ngươi nghĩ rằng Hàn mỗ sẽ cúi đầu nghe theo lời mời thô lỗ đó?

Tên thấp hơn trong Lưu gia huynh đệ chột vung tay phóng ra một chưởng.

Chỉ nghe “uỳnh” một tiếng, phiến đá bên cạnh cổ Hàn Tùng Linh đứng bị chưởng lực làm vỡ một tảng lớn, đất đá khói bụi bay mịt mù.

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên không có phản ứng gì, chỉ có Tuyết Nhi nói:

- Chưởng lực kinh nhân! Chưởng lực kinh nhân!

Bấy giờ chàng mới lạnh lùng nói:

- Như vậy là hai vị đã biểu lộ rõ ý đồ và bản lĩnh của mình. Bây giờ tại hạ muốn thấy bản lai chân diện hai vị.

Lưu gia huynh đệ đồng thanh nói:

- Người tự mình làm việc đó xem?

Hàn Tùng Linh tiến lên một bước nói:

- Như vậy là hai vị đã cho phép, Hàn mỗ xin đắc tội đây!

Tuy không tin Hàn Tùng Linh có thể làm được gì mình, nhưng Lưu gia huynh đệ vẫn tỏ ra căng thẳng đứng sát vào nhau, tay kiếm tay chưởng sẵn sàng xuất thủ.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Hai vị chuẩn bị xong rồi chứ? Hàn mỗ động thủ đây!

Chàng vừa nói xong thì Lưu gia huynh đệ chợt thấy mắt hoa lên, tay phải cùng xuất kiếm, tay trái nhất tề phát chưởng.

Động tác của chúng đáng được gọi là thần tốc nhưng so với Hàn Tùng Linh còn chậm hơn nhiều!

Lưu gia huynh đệ vừa mới đưa tay ra thì rú lên thảm thiết cùng ngã ngửa ra, hai tấm vải bịt mặt rơi xuống bên cạnh.

Bạch phát lão nhân và đồng bọn thậm chí không kịp thấy rõ Hàn Tùng Linh xuất thủ thế nào, nhìn lại Lưu gia huynh đệ thấy cả hai đều bị đâm thủng yết hầu, máu phun ra như suối.

Hàn Tùng Linh lại ngồi xuống chỗ cũ, con chim anh vũ vẫn đậu trên vai, giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Tuy sáu bảy tên đứng ngoài cửa động đều bịt mặt nên không biết biểu hiện của chúng lúc ấy ra sao, nhưng nhìn ánh mắt cũng đoán biết tất cả đều hết sức kinh hoàng.

Bạch phát lão nhân cúi nhìn hai tử thi một lúc rồi lướt mắt nhìn Hàn Tùng Linh, trong ánh mắt sung mãn sát cơ nói:

- Tiểu tử! Không ngờ ngươi vừa xuất đạo chưa lâu mà thủ đoạn lại ác độc đến thế!

Hàn Tùng Linh thản nhiên đáp:

- Các hạ nên sai người khác. Lưu gia huynh đệ chưa đủ bản lĩnh để bắt Hàn mỗ làm theo ý mình.

Bạch phát lão nhân nói:

- Xem ra lão phu hôm nay không thể để ngươi sống sót ra khỏi đây được!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ vẫn còn có ý định gặp Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên. Nếu lúc đó có bất cứ người nào trong số các vị ở đây có mặt tại hiện trường thì đối với Hàn mỗ sẽ bất tiện, vì thế tại hạ cũng quyết định không để ai ra khỏi Huyền Dương Động này.

Bạch phát lão nhân khoác tay tỏ vẻ sốt ruột:

- Nói như vậy là đủ! Bây giờ lão phu sẽ vào đó hay ngươi ra ngoài này?

Hàn Tùng Linh lại đứng lên đáp:

- Thạch động tuy không nhỏ nhưng nếu cả tám người cùng động thủ thì không được thoải mái lắm. Vì thế Hàn mỗ ra ngoài đó thì hơn.

Bạch phát lão nhân cười nhạt nói:

- Tên họ Hàn! Lão phu không ỷ người đồng hiệp ít đâu! Ngươi vừa bảo rằng Lưu gia huynh đệ chưa đủ bản lĩnh nên chết là phải. Nhưng việc đó chưa đủ chứng minh rằng ngươi có võ công cái thế.

Nói xong tiến lên hai bước.

Bấy giờ hai người đứng cách nhau tầm bốn thước.

Hàn Tùng Linh mắt chú thị đối phương nói:

- Dịch bằng hữu, cũng như Lưu gia huynh đệ, Hàn mỗ muốn biết ngươi là ai.

Bạch phát lão nhân tức giận quát:

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi không xứng đâu! Mau rút kiếm ra chịu chết!

Hàn Tùng Linh chợt để ý đến thanh cổ kiếm trên tay bạch phát lão nhân, cười nói:

- Sao các hạ không rút kiếm trước đi?

Bạch phát lão nhân “hừ” một tiếng nói:

- Ngay cả đối với Lưu gia huynh đệ mà ngươi còn không để chúng rút kiếm trước, huống gì lão phu?

Hàn Tùng Linh khinh khỉnh đáp:

- Các hạ nhầm rồi. Đối với Lưu gia huynh đệ Hàn mỗ chưa từng rút kiếm.

Bạch phát lão nhân bĩu môi nói:

- Thế nào? Ngươi định nói rằng Lưu gia huynh đệ chết là do chỉ hoặc chưởng lực của ngươi?

Hàn Tùng Linh lắc nhẹ thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm vẫn nằm nguyên trong vỏ làm hai chùm tua màu hồng lay động, cười nói:

- Thậm chí Lưu gia huynh đệ không chịu nổi hai sợi tua kiếm, cần gì Hàn mỗ dùng đến bảo kiếm cho phí sức?

Bạch phát lão nhân nghe nói trong lòng bỗng chấn động!

Vừa rồi quả thật lão chú ý mà không nhìn thấy Hàn Tùng Linh rút kiếm hoặc tra kiếm, trong lòng đầy hoài nghi không hiểu sao chàng làm việc đó một cách thần tốc đến thế, nay mới biết Lưu gia huynh đệ bị giết chỉ bằng hai tua kiếm! Thì ra hai tua kiếm màu hồng cũng được dùng như binh khí giết người!

Tuy trước đây lão từng nghe Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyển nói rằng Hàn Tùng Linh thân hoài tuyệt học Hàn Kiếm Thất Tuyệt Thức của Thái Hư Lão Nhân, nhưng bây giờ thấy chiêu thuật của chàng còn đáng sợ hơn mình tưởng tượng.

Lão ngẫm hít vào một hơi cho trấn tĩnh lại nói:

- Hàn Tùng Linh! Xưa nay lão phu động thủ chưa bao giờ phát kiếm trước đối phương.

Hàn Tùng Linh sau khi nhìn thấy thanh kiếm đã nghĩ đến một người, nghe vậy cười nói:

- Hàn mỗ biết các hạ là ai rồi. Mặc dù vậy vẫn muốn ngươi lộ bản lai chân diện.

Bạch phát lão nhân không đáp, chỉ “hừ” một tiếng.

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Hàn mỗ biết các hạ phát kiếm rất nhanh nên muốn mở mang kiến thức một chút.

Nói xong lại lắc nhẹ thanh kiếm, mắt chăm chú nhìn đối phương. Tuy thần tình trông rất bình tĩnh nhưng thực tế chàng đang dốc hết tâm lực đề phòng.

Chợt nghe “soạt” một tiếng, chỉ trong nháy mắt thanh cổ kiếm đã xuất hiện trong tay bạch phát lão nhân giống như lão đã cầm từ trước vậy, vừa rút kiếm đã đâm thẳng tới ngực đối phương, nhanh đến mức không thể tưởng tượng!

Hàn Tùng Linh thấy thế cũng phải chấn kinh, theo phản xạ ngửa người ra sau, vừa kịp tránh được hiểm chiêu.

Bạch phát lão nhân một chiêu đắc thủ. Lập tức tăng cường công kích, bảo kiếm phát ra bảy tám đóa kiếm hoa phân thành ba mặt khổng lồ chế công vào các yếu huyệt của đối phương lúc đó đã mất đi trọng tâm.

Hàn Tùng Linh vẫn ngửa người ra sau không thể đứng lên được, vội thi triển một thức Lại Lư Đả Cổ lặn sang trái một vòng, khi đứng lên thì đã chạm thành động không thể lui tiếp nữa.

Ép lưng vào thành động, chàng vun kiếm phản công.

Bạch phát lão nhân thừa cơ đối phương chưa kịp trở tay tấn công dồn dập, chợt thấy ánh hàn quang lóe lên, tiếp đó nghe “choang” một tiếng, thanh cổ kiếm của mình bị đánh bật lùi đành phải thu kiếm rút về phòng ngự, trong lòng đầy ngạc nhiên không ngờ kiếm pháp của mình bị đối phương phá giải nhanh như vậy.

Lão đang bối rối lùi một bước, khi định thần nhìn lại, thấy Hàn Tùng Linh đã trở về vị trí cũ, thanh kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ chưa rút ra, tay trái cầm tấm vải bịt mắt của mình!

Hàn Tùng Linh rút tấm khăn đi, cười nói:

- Hàn mỗ đoán không lầm, các hạ nguyên là Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên.

Bạch phát lão nhân lần đầu tiên trong đời bị nhục, mặt đỏ bừng, tức giận nghiến răng rít lên:

- Hàn Tùng Linh! Hôm nay chỉ có một trong hai chúng ta sống sót ra khỏi đây thôi!

Vừa dứt lời đã nhảy lên một bước, kiếm xuất liền hai chiêu đâm tới yết hầu và ngực Hàn Tùng Linh.

Chàng đã đề phòng, nhanh như chớp rút Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm vung lên.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên không kịp nhận ra chiêu thức, chỉ thấy bàn tay phải tê đi, hốt hoảng nhảy lùi về, chút nữa thanh bảo kiếm thoát khỏi tay bay mất.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Dịch Phùng Nguyên! Chắc bây giờ các hạ thay đổi quan niệm rồi chứ? Hãy ra lệnh cho thủ hạ xuất thủ đi!

Vừa nói vừa công tiếp ba chiêu không để đối phương có cơ hội hoàn thủ buộc lão phải lùi ra ngoài cửa động.

Sáu tên bịt mặt cũng lùi theo, trong thạch động chỉ còn lại thi thể Lưu gia huynh đệ.

Cho đến khi Hàn Tùng Linh ra khỏi động, bọn hắc y nhân bịt mặt không lùi nữa, miệng quát lên, tay vung đao kiếm bổ tới vây chặt lấy chàng.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn đối phương, nhíu mày hỏi:

- Bằng hữu họ Lâm chuẩn rồi sao?

Quả nhiên trong số hắc y nhân không thấy lão nhân tóc hoa râm đâu cả.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên đáp:

- Tên họ Hàn! Đối với người thì từng này là quá đủ!

Hàn Tùng Linh nói:

- Cái đó thì tùy các vị thôi! Nhưng đừng mộng tưởng sẽ có người thoát khỏi đây!

Nói đoạn ngoái sang bảo con chim anh vũ vẫn đậu trên vai mình:

- Tuyệt Nhi đi đi!

Con chim trắng bay vút lên không.

Hàn Tùng Linh đưa kiếm chỉ vào bọn hắc y nhân rồi nhìn Dịch Phùng Nguyên hỏi:

- Chúng so với các hạ thì thế nào?

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên đỏ mặt, thẹn quá hóa giận quát lên:

- Hàn Tùng Linh! Người có biết lão phu định xử trí người thế nào không?

- Cái đó Hàn mỗ không quan tâm, chỉ biết người định dùng bọn giá áo túi cơm đó thay mạng mình thôi.

Dịch Phùng Nguyên nói:

- Thực ra chỉ cần hai người trong bọn chúng là đủ thu thập tiểu tử người rồi!

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Các hạ nói thế không thấy tự hạ thấp bản thân mình hay sao? Chính người còn không thắng nổi tại hạ, thế mà hai tên bộ thuộc làm được việc đó...

Dịch Phùng Nguyên ngắt lời:

- Thực ra về võ công, có thể chúng ta không thắng được người. Nhưng chúng ta có một thứ, lão phu tin chắc dù người có bản lĩnh thăng thiên độn thổ cũng không thoát chết đâu!

Nó đoạn vung tay quát bảo thuộc hạ:

- Lấy ra!

Bốn tên hắc y nhanh lấy ra mỗi tên một ống sắt.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên nhìn Hàn Tùng Linh cười đắc ý nói:

- Tên họ Hàn! Có lẽ người không biết đó là vật gì, nhưng lão phu nói ra danh hiệu một người chắc người biết.

- Ai vậy?

Dịch Phùng Nguyên cười hắc hắc hỏi:

- Người đã từng nghe nói đến danh hiệu Quỷ Hỏa rồi chứ?

Hàn Tùng Linh lập tức chấn động hỏi:

- Người định nói những ống sắt kia là Hỏa Lân Mang mà mấy chục năm trước Quỷ Hỏa dùng nó làm thất đảm giang hồ?

Dịch Phùng Nguyên gật đầu đáp:

- Không sai! Lão phu trước hết muốn chỉ cho người thấy rõ Hỏa Lân Mang lợi hại thế nào.

Lão ra lệnh cho tên đứng bên tả mình:

- Hãy phát hỏa một ống cho Hàn tiểu bằng hữu được mở rộng kiến thức!

Tên hán tử phát nhẹ tay, từ trong ống bắn ra mấy mũi châm nhỏ xíu màu đen nhánh.

Hắn thu ống sắt lại rồi phát chưởng đánh vào mấy mũi châm làm chúng phát ra những tiếng nổ lách tách rồi cháy bùng lên, thậm chí rơi xuống mặt tuyết vẫn không tắt.

Dịch Phùng Nguyên cười hắc hắc nói:

- Hàn Tùng Linh! Không những phát chưởng mà loại hỏa châm này bị binh khí chạm phải thì càng bùng cháy nhanh hơn. Nên biết trong mỗi ống có hàng trăm mũi châm, đủ sức biến một khu vực mười trượng thành biển lửa, nhưng người chỉ có cách bó tay chịu chết mà không thể phản kháng gì được!

Nói xong ngửa mặt cười to một tràng hết sức đắc ý.

Hàn Tùng Linh tuy mặt vẫn lạnh như băng, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng. Tuy chàng tin mình có cách để không cho Hỏa Lân Mang chạm tới người nhưng không dám chắc mình phải giã lên chúng, bởi vì một khi dùng bảo kiếm hộ thân, hai chân không thể đứng yên một chỗ được.

Thấy chàng đứng trầm ngâm, Dịch Phùng Nguyên chỉ vào mấy đám lửa vẫn còn cháy đùng đùng, cười hỏi:

- Hàn Tùng Linh! Một lần nữa lão phu yêu cầu người đi theo chúng ta, có chịu chấp thuận không?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Hàn mỗ chưa dám khẳng định mình đối phó được với Hỏa Lân Mang, nhưng tự tin trước khi bị hại còn đủ thời gian đưa các vị tới Quỷ Môn Quan!

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên mặt chợt đanh lại nói:

- Như vậy là người chấp nhận bị thiêu chết ở đây?

- Tại Hàn mỗ thấy mình có trách nhiệm tiêu diệt bọn hung tàn các người trừ hại cho võ lâm, không cần biết hậu quả đối với mình!

Dịch Phùng Nguyên phát tay ra lệnh:

- Tất cả chuẩn bị!

Hàn Tùng Linh chuyển bao kiếm sang tay trái, bàn tay phải đặt lên đốc kiếm.

Chợt lúc ấy từ trên đỉnh núi có một nắm tuyết bay tới nhanh như tên bắn vào ba đám lửa làm phát ra những tiếng xèo xèo, thế lửa giảm đi nhưng vẫn không tắt.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên ngược mắt lên, quát hỏi:

- Vị nào trên đỉnh núi xin mời xuống đây!

Quả thật trên núi có người “hừ” một tiếng, nghe giọng thì chừng đó là nữ nhân.

Hàn Tùng Linh cũng nhìn lên, thấy một bóng người màu trắng nhỏ nhắn lướt đi, dáng rất nhanh và uyển chuyển, chớp mắt đã khuất bóng giữa mênh mang tuyết trắng.

Dịch Phùng Nguyên mặt biến sắc, kinh hãi thốt lên:

- Tuyết Hiệp!

Không hiểu Hàn Tùng Linh nghĩ gì chợt cười to một tràng.

Dịch Phùng Nguyên tức giận nói:

- Tiểu tử! Cô ta không cứu được ngươi đâu, chớ vội đắc ý!

Hàn Tùng Linh ung dung đáp:

- Hàn mỗ không phải nghĩ rằng mình được cứu mà chợt hiểu ra một việc mà hai ngày trước còn chưa nghĩ ra.

Dịch Phùng Nguyên gật đầu nói:

- Trước lúc lâm tử biết hôm được việc gì thì sau này bớt đi một mối di hận.

Hàn Tùng Linh chợt hỏi:

- Hôm trước Tam Tinh Bang phái không ít người đến Huyền Chân Quán, chắc các hạ biết rõ việc này? Nhưng chính Thạch Tinh Tuyền và Mã Tuấn Kỳ cũng không biết chúng tới đó làm gì, đúng không?

Dịch Phùng Nguyên “à!” một tiếng nói:

- Người đánh giá thấp chúng ta rồi. Bây giờ ở Quan ngoại ai cũng biết người đang giữ một vật võ lâm chí bảo là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm. Tam Tinh Bang

cho người truy sát người là nhằm cướp đoạt thanh kiếm đó chứ còn mục đích gì khác nữa? Tuy nhiên từ ngày hôm nay Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đã có chủ nhân chân chính.

- Là các hạ?

- Đúng hơn là tổ chức Võ Minh.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nên đặt tên tổ chức mình là một bang phái nào đó thì hơn. Tập hợp một bọn ô hợp giết người mà mang tên Võ Minh thì chẳng những không ai thừa nhận mà còn hết sức khô hài nữa!

- Lẽ ra người không nên quan tâm đến vấn đề này mà hãy biết quý trọng thời gian còn lại ngắn ngủi của mình.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Người còn lại thời gian sống ngắn ngủi không phải là Hàn mỗ mà là các vị!

Dịch Phùng Nguyên mặt hiện sát cơ, nghiêm rắng nói:

- Việc đó sẽ xác định ngay bây giờ!

Dứt lời vung tay ra lệnh:

- Phóng!

Bốn tên hắc y nhân lập tức vung ống sắt lên, vô số mũi châm từ bốn phía rào rào bay tới Hàn Tùng Linh bao phủ xung quanh chàng tạo thành một bức màn dày đặc.

Hàn Tùng Linh đã rút bảo kiếm ra múa tít lên tạo thành một bức màn kiếm sáng loáng xung quanh mình.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên thấy vậy cười “hô hô” nói:

- Tiểu tử! Người làm thế càng làm cho Hỏa Lân Mang phát hỏa nhanh hơn mà thôi! Bây giờ thì cho dù Quỷ Hỏa có mặt ở đây cũng không cứu được người đâu! Hô hô...

Đột nhiên một tiếng rú thảm phát ra cắt đứt tràng cười man rợ của Dịch Phùng Nguyên.

Lão nhìn sang, mặt chợt biến sắc.

Một tên hắc y nhân ngã gục xuống tuyết, từ cổ họng máu phun ra, y phục bốc cháy bùng bùng làm hắc y hầu vừa kêu thét vừa lăn lộn, ánh lửa chiếu vào vũng máu lên láng trên mặt tuyết trông rất ghê mắt.

Nhưng hắc y hầu chỉ lăn lộn một lúc rồi nằm yên.

Dịch Phùng Nguyên nhìn sang Hàn Tùng Linh, thấy chàng vẫn múa kiếm đánh rơi Hỏa Lân Mang, xung quanh cách chừng hai thước vô số mũi châm bị đánh rơi thành một vòng tròn nhưng có điều kỳ quái là không có mũi nào phát hỏa!

Hàn Tùng Linh vừa múa kiếm vừa nói:

- Dịch Phùng Nguyên, Hàn mỗ sẽ cho thêm ba tên thủ hạ của người về châu Diêm Vương đây!

Chàng vừa nói xong thì lại vang lên ba tiếng rú, lại thêm ba tên hắc y nhân ngã nhào xuống, tình trạng cũng giống như tên vừa rồi, yết hầu trào máu, y phục cháy bùng lên.

Như thế là cả bốn tên cầm Hỏa Lân Mang đều bị giết. Không còn mũi hỏa châm nào bắn ra nữa.

Biến cố xảy ra hoàn toàn nằm ngoài tính liệu của Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên.

Lúc này lão ta mới nghĩ đến thần hiệu của Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, nhưng việc cấp thiết nhất là sự an nguy của bản thân, liền phi thân lao xuống núi.

Không nói một lời, Dịch Phùng Nguyên phi thân nhảy vút lên không nhưng vừa đáp xuống đất thì đã thấy một nhân ảnh lướt qua đầu.

Người đó không phải ai khác, chính là Hàn Tùng Linh.

Chàng đứng chặn trước mặt Dịch Phùng Nguyên nói:

- Các hạ tưởng rằng có thể dùng bọn thủ hạ chết hay mình là thoát được sao? Đừng nằm mộng!

Nói xong phát kiếm điếm tới.

Sau khi giao thủ bị bại, Dịch Phùng Nguyên chỉ còn hy vọng dùng Hỏa Lân Mang để khống chế đối phương nhưng bây giờ hảo khí lợi hại này lại gặp phải khắc tinh là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, đến cả việc chạy trốn cũng không thoát, lão đã mất đi dũng khí đối địch, vội lùi mấy bước, nghĩ cách thoát thân lần nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Độc kế “Một mũi tên bắn trúng hai chim”, loại ma đầu mà dám tự xưng là Võ Minh! Dịch Phùng Nguyên! Làm tay sai cho bọn gian tà đó, để người sống là mang tội với võ lâm.

Sau lưng đã là vực thẳm, Dịch Phùng Nguyên không còn đường lùi, cầm chắc bảo kiếm nói:

- Hàn Tùng Linh! Người cũng chớ vội đắc ý. Người không có hy vọng gì sống sót ra khỏi Quan ngoại này đâu!

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng nói:

- Cho dù việc đó có xảy ra thì người cũng không được chứng kiến, vì tính mạng người còn lại quá ít!

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên bất thần vung kiếm quát lên:

- Tiểu tử! Lão phu liều mạng với người!

Nhưng lão mới phát kiếm giữa chừng bỗng quay lại lao xuống vực.

Hàn Tùng Linh không ngờ đối phương dùng kế hạ sách này, ngăn người ra chốc lát rồi lao theo.

Vách núi ở đây tuy thẳng đứng nhưng chỉ cao chừng hai mươi trượng, đối với độ cao như vậy, không ai dám dùng công phu Thiên Cân Trụ để nhanh chóng tiếp đất, vì rất dễ chấn thương.

Dù Dịch Phùng Nguyên đã cố thi triển khinh công đáp xuống thật nhẹ nhưng hai chân vẫn lún sâu xuống tuyết gần tới đầu gối.

Ngay sau đó Hàn Tùng Linh cũng rơi xuống bên cạnh, người giống như không có trọng lực chỉ để lại hai vết chân lờ mờ trên mặt tuyết.

Dịch Phùng Nguyên đang cố sức rút chân lên thì Hàn Tùng Linh đã lao tới, không chạy được chỉ còn cách dùng bảo kiếm phóng ra.

Hàn Tùng Linh đưa Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên đỡ. “Choang” một tiếng, thanh cổ kiếm bị đánh bay đi, Hàn Tùng Linh vẫn trên đà lướt tới tung chân phóng ra một cước.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên bị nhấc bổng lên không ngã nhào xuống cách hai trượng lặn đi mấy vòng, miệng phun ra một vòi máu.

Hàn Tùng Linh bắt lấy thanh cổ kiếm đang rơi xuống rồi chậm rãi tiến lại gần.

Dịch Phùng Nguyên cố sức đứng lên, mắt vẫn tia máu nhìn đối phương, nhổ ra một bãi máu, nguyền rủa nói:

- Tên họ Hàn! Lão phu hôm nay nhận bại, nhưng ngươi cũng không sống lâu nữa đâu. Ở Quan ngoại này có rất nhiều người đáng truy tìm ngươi. Hạ thủ đi! Xống suốt vàng chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Hàn mỗ cũng biết những người như các hạ ở Quan ngoại này rất nhiều. Nếu các hạ còn coi mình là bậc hào kiệt thì hãy tự làm việc đó đi!

Nói xong ném thanh cổ kiếm sang.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên bắt lấy thanh kiếm, mở to mắt nhìn Hàn Tùng Linh như muốn thu vào tâm khảm hình bóng cừu nhân rồi quay mũi kiếm nguyền rủa tự đâm vào ngực.

Hàn Tùng Linh đang trầm ngâm nhìn thi thể Dịch Phùng Nguyên thì chợt có giọng nói lạnh lạnh cất lên:

- Hàn Tùng Linh! Thủ đoạn độc ác của ngươi khiến người ta phải rùng mình!

Hàn Tùng Linh ngẩng lên, thấy một bóng người tầm vóc nhỏ nhắn, toàn thân trắng như tuyết, thanh kiếm đeo trên người cũng trắng ngời, đứng trên bờ dốc nhìn xuống.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu chàng:

- Tuyết Hiệp!

Liên cao giọng hỏi:

- Cô nương có phải là Tuyết Hiệp không?

Bạch y thiếu nữ không khẳng định cũng không phủ nhận, lạnh lùng hỏi lại:

- Thế nào? Ngươi cũng định bắt cô nương tự tuyệt chẳng?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Cái đó còn xem cô nương đứng trên lập trường nào mới trả lời được.

Bạch y thiếu nữ “hừ” một tiếng nói:

- Ngươi là kẻ ngông cuồng quá mức!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Hai lần cô nương xông pha băng giá tới đây chắc không phải để đưa ra lời nhận xét đó với tại hạ?

Bạch y thiếu nữ đáp:

- Ta đến định báo cho người một tin tức, nhưng bây giờ đột nhiên cô nương lại không muốn nói nữa.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Tin tức của cô nương nhất định là rất quan trọng?

- Đó là tin tức liên quan đến người mà người đang muốn tìm.

Hàn Tùng Linh nghe nói không khỏi rúng động, vội hỏi:

- Cô nương định nói là Khổng Tước Chân Nhân?

Bạch y thiếu nữ gật đầu:

- Không sai!

- Vị đó hiện ở đâu?

Bạch y thiếu nữ cười nói:

- Hàn Tùng Linh! Thì ra người cũng có lúc tỏ ra rất nôn nóng.

Giọng chàng có phần dịu lại, không lạnh lùng như trước:

- Nếu cô nương đúng là Tuyết Hiệp thì tại hạ nhớ rằng mình chưa làm gì có lỗi với cô nương.

Bạch y thiếu nữ đáp:

- Không sai, ta chính là Tuyết Hiệp. Ta đến đây định báo cho người biết tin tức về Khổng Tước Chân Nhân, nhưng bây giờ tự nhiên không còn hứng thú nữa.

Hàn Tùng Linh vẫn giữ thái độ kiên nhẫn:

- Tin tức của cô nương đáng tin cậy không?

- Chính ta tận mắt nhìn thấy Khổng Tước Chân Nhân, còn tin hay không là tùy người. Nhưng đáng tin hay không mà cô nương không muốn nói thì có ích gì đâu? Chẳng lẽ người định cưỡng bách ta?

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Tại hạ hy vọng không phải làm thế. Nhưng việc này đối với Hàn mỗ rất quan trọng nên bằng mọi giá phải biết.

Tuyết Hiệp bĩu môi nói:

- Muốn biết là việc người, còn muốn nói hay không là quyền tự do của ta, không ai ép buộc được.

- Nếu cô nương không đề xuất việc này ra thì chẳng ai bắt buộc cô nương làm gì. Nhưng lúc này...

Bạch y thiếu nữ xẵng giọng:

- Ý người là muốn hay không ta cũng phải nói?

- Chỉ sợ rằng đúng như vậy!

Bạch y thiếu nữ chột gào lên:

- Ta không nói! Không nói! Người làm gì được ta nào?

Dứt lời quay người lao đi.

Hàn Tùng Linh phi thân lao lên bờ dốc, thấy bóng bạch y thiếu nữ lướt qua đỉnh núi lao sang mái bên kia liền vận hết khinh công ra sức đuổi theo.

Lúc đầu bạch y thiếu nữ thấy Hàn Tùng Linh đứng dưới vách đá cách mình tới hai mươi trượng, còn thử xem thân pháp của đối phương thế nào nên chạy không nhanh lắm, cho đến khi lên tới đỉnh núi thì Hàn Tùng Linh chỉ cách mình hơn mười trượng nên phát hoảng dốc tận thân pháp chạy như bay.

Hàn Tùng Linh cũng không ngờ thân pháp Tuyết Hiệp nhanh đến thế, sợ cô ta tìm được một nơi ẩn mật nào trốn mất nên dùng hết khinh công đuổi theo. Chàng đề một hơi chân khí guồng chân bổ tới, chỉ chốc lát cự ly thu ngắn thêm bốn năm trượng.

Tuyết Hiệp đang lao về hướng bắc, sắp tới một đám quái thạch, nghe tiếng gió vun vút sau lưng ngó đầu nhìn lại thấy Hàn Tùng Linh chỉ còn cách ba bốn trượng, biết chạy không thoát liền thu cước lực quay người lại tức giận nhìn đối phương.

Hàn Tùng Linh đang theo đà chạy quá nhanh, kinh hãi giữa người dừng bước, may hãm thân kịp thời nên không va vào người thiếu nữ, nhưng lúc dừng hẳn thì gần chạm vào nhau, chỉ cách có hai thước!

Tuyết Hiệp thất kinh lùi một bước hỏi:

- Người làm gì vậy?

Hàn Tùng Linh đỏ mặt tía tai, luống nói:

- Cô nương thứ lỗi...

Tuyết Hiệp suýt nữa bật cười, mở to mắt nhìn Hàn Tùng Linh, chợt nhận ra bộ mặt tuấn tú chưa từng thấy, bỗng dựng trái tim đập rộn lên.

Hàn Tùng Linh trấn tĩnh lại, khi thấy dung mạo kiêu diễm của bạch y thiếu nữ cũng chấn động tâm thần.

Nàng chừng mười chín hai mươi tuổi, mặt như trăng rằm, làn da trắng ngần, đôi mắt cực kỳ diễm lệ, cặp môi nhỏ hồng thắm như đóa anh đào hé nụ, má lúm đồng tiền, mọi đường nét đều xinh đẹp tạo thành một tổng thể rực rỡ đến mê ly!

Hàn Tùng Linh không dám nhìn lâu vào khuôn mặt thần tiên ấy, nhìn tránh đi, nhẹ giọng nói:

- Cô nương, tại hạ hy vọng cô nương cho biết...

Tuyết Hiệp trở lại sắc thái lạnh lùng:

- Cho biết gì?

Hàn Tùng Linh ấp úng nói:

- Xin cho biết tin tức về Khổng Tước Chân Nhân...

Tuyết Hiệp phũ phàng ngắt lời:

- Ta không nói! Người làm gì nào?

Giọng Hàn Tùng Linh có phần cầu khẩn:

- Chính cô nương nói rằng định đến cho tại hạ biết tin. Hàn mỗ chưa làm gì khiến cô nương tức giận cả. Nếu cho biết, tại hạ sẽ vô cùng cảm kích...

Có vẻ như thiếu nữ này bản tính rất kiêu kì đỏng đảnh, hoặc cố tình chọc giận nên nói liền một hơi:

- Ta không nói, không nói, không nói!

Hàn Tùng Linh đã bắt đầu mất kiên nhẫn, thái độ không còn điềm đạm như trước nữa:

- Cô nương tự mình nói ra tin tức, bây giờ lại cố tình che giấu, có phải định khiêu khích tại hạ không?

Tuyết Hiệp cất giọng thách thức:

- Cứ cho là ta khiêu khích cũng được! Người định làm gì?

Hàn Tùng Linh "hừ" một tiếng nói:

- Nếu vậy tại hạ đành đắc tội...

Tuyết Hiệp cũng "hừ" một tiếng:

- Chẳng lẽ ta sợ người sao?

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng người từ rất xa vọng tới.

Hàn Tùng Linh chột lùi lại một bước, vận công phu Thông Thiên Nhĩ lắng nghe.

Giọng một lão nhân nói:

- Lãng Tử! Để xem người có mọc cánh bay lên trời được không?

Tiếp đó là giọng nói sang sảng của một người trẻ tuổi:

- Nếu ta bay được thì các người đã mất mạng từ lâu, kể cả đại Đường Chủ Kim Lưu Tinh người cũng không thoát!

Lão nhân được xưng là Kim Lưu Tinh vẫn điềm đạm nói:

- Lãng Tử! Lão phu hy vọng người nên biết điều một chút. Chúng ta hãy bàn chuyện nghiêm túc.

- Ai dám bảo ta không biết điều? Nhưng để xem người hỏi vấn đề gì? Nhân nghĩa đạo đức hay thiên văn địa lý? Cả lịch sử cổ kim ba mươi sáu đời nhà người...

Kim Lưu Tinh ngắt lời:

- Ta hỏi người, Tam Thanh lão đạo trốn ở đâu?

Nghe câu này, Hàn Tùng Linh không quan tâm đến Tuyết Hiệp nữa, lùi thêm một bước lắng nghe.

Lãng Tử cười đáp:

- Hắc hắc! Tuy Lãng Tử thông lâu từ thiên văn địa lý, tam giáo cửu lưu chẳng gì không biết, nhưng lại không phải là thầy bói, không rành thuật chiêm tinh, cũng không phải là người tiên tri. Người hỏi Tam Thanh Đạo Nhân ở đâu cũng tựa như hỏi tổ tông người ở tầng nào trong mười tám tầng địa ngục thì ta làm sao biết được?

Lúc đó Tuyết Hiệp thấy Hàn Tùng Linh không nói năng gì mà lùi lại, nhíu mày nói:

- Người vừa định bức cô nương cung khai tin tức kia mà? Sao không động thủ?

Hàn Tùng Linh không đáp, vẫn ngưng thần tiếp tục lắng nghe.

Giọng Kim Lưu Tinh lại vang tới:

- Lãng Tử! Nếu bốn Đường Chủ đoán không lầm thì người phụng mệnh Tam Thanh Đạo Nhân tới đây tìm Hàn Tùng Linh.

Lãng Tử đáp:

- Cứ cho là như thế đi. Hàn Tùng Linh chẳng phải là tổ tông mười tám đời gì của người, ta tìm hắn thì liên quan gì đến người chứ?

Đại Đường Chủ Kim Lưu Tinh tức giận quát:

- Lãng Tử! Trước mặt lão phu hãy lễ độ một chút. Với bản lĩnh của mình, đừng mộng tưởng thoát khỏi đây. Vì thế tốt nhất là hãy nói thật đi!

Lãng Tử đáp:

- Ta không phải là hạng người như Kim Lưu Tinh các hạ, vì thế đã hứa ra tất phải giữ lời, không bao giờ phản bội người khác. Vì thế các người đừng mộng tưởng!

Giọng Kim Lưu Tinh chợt đánh lại:

- Ta xem người chưa thấy quan tài thì con chưa rơi lệ.

Rồi bỗng cao giọng quát lên:

- Ngô Hương Chủ! Hãy dẫn mấy huynh đệ chiêu đãi vị khách này cho cẩn thận xem!

Hàn Tùng Linh biết song phương đã sắp động thủ, xác định rõ phương hướng chuẩn bị lao tới.

Tuyết Hiệp không có công phu Thông Thiên Nhĩ nên không nghe được cuộc đối thoại vừa rồi, thấy Hàn Tùng Linh chợt trở nên khác thường như thế ngạc nhiên hỏi:

- Hàn Tùng Linh! Người không muốn đánh nhau nữa hay sao?

Chàng nhẹ giọng đáp:

- Tuy cô nương chưa nói cho tại hạ biết tin tức về Khổng Tước Chân Nhân, nhưng Hàn mỗ vẫn xin tỏ lòng cảm kích.

Tuyết Hiệp ngơ ngác nhìn chàng, làm như chợt đoán ra ý đồ đối phương, "hừ" một tiếng nói:

- Người đường tưởng lừa cô nương để khai thác tin tức, cô nương không mắc lừa đâu!

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Bây giờ thì tại hạ đã biết Khổng Tước Chân Nhân ở đâu rồi.

Tuyết Hiệp mở to đôi mắt đen láy nhìn chàng nói:

- Người lừa ta! Làm sao mà người biết được?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Chắc cô nương cũng nghe được cuộc đối thoại vừa rồi, sao còn hỏi tại hạ?

Tuyết Hiệp càng ngạc nhiên hỏi:

- Cuộc đối thoại nào? Người nói gì vậy?

Thấy thần tình đối phương không có vẻ gì là giả dối, Hàn Tùng Linh nghĩ Tuyết Hiệp không nghe được cuộc cấu khẩu giữa Kim Lưu Tinh và Lăng Tử, nghiêm mặt nói:

- Hàn mỗ chưa biết cô nương nghĩ gì về hành động của Hàn mỗ vừa rồi, có thể mình có chỗ nào đó đắc tội với cô nương. Dù sao thì tới đây Hàn mỗ xin thật lòng cảm kích. Sau này sẽ có lúc xin báo đáp ân tình.

Tới đó chấp tay nói:

- Bây giờ tại hạ xin cáo từ!

Nói xong quay người lướt đi.

Tuyết Hiệp đứng ngẩn ra một lúc rồi chẳng biết nghĩ gì chợt lao theo gọi:

- Khoan đã!

Hàn Tùng Linh đi được bảy tám trượng, nghe gọi quay lại hỏi:

- Cô nương còn có gì chỉ giáo nữa?

Tuyết Hiệp cũng dừng lại, hông biết giải thích thế nào về hành động của mình, đỏ mặt đáp:

- Ta đâu có gọi người chứ?

Hàn Tùng Linh ngơ ngác nhìn nàng nói:

- Tại hạ nghe lầm, xin cô nương thứ lỗi!

Dứt lời quay lưng thi triển thân pháp lao đi.

Tuyết Hiệp đứng lặng nhìn theo, chợt phát hiện một đám người đứng cách đó chừng ba bốn mươi trượng, liền hướng theo Hàn Tùng Linh cao giọng nói:

- Tụ Lý Lưu Tinh chùy của Kim Lưu Tinh đã lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, người đừng coi thường hấn!

Nhưng chàng đã đi xa, biết có nghe lời cảnh báo đó không?

Thấy chàng không dừng bước, nàng lại tự trách mình:

- Vì sao mình không ngấm cảnh báo cho y từ trước chứ? Vừa rồi mình làm như vậy có tàn nhẫn quá không?

Tuyết Hiệp nhìn theo một lúc, miệng lẩm bẩm:

- Tề thúc thúc không cho phép mình công khai đối địch với Tam Tinh Bang, vì thế mình không thể tới đó được. Hỏa Lân Mang đã không hại được y thì Kim Lưu Tinh làm gì được mà mình lo hã vậy chứ?

Bên tai nàng chợt vẳng lại câu nói của Hàn Tùng Linh:

- Sau này sẽ có lúc xin báo đáp ân tình...

Hình như câu đó làm lòng nàng rạo rục, bất giác đôi môi đào hé nở nụ cười, quay người đi xuống núi...

Hàn Tùng Linh lướt đi thêm vài chục trượng thì dừng lại, thấy giữa đám đất trũng có mười mấy người bận hắc y đứng vây quanh một bạch phát lão nhân tuổi ngoại lục tuần và một hán tử chừng hăm lăm hăm sáu tuổi, mình bận võ phục đứng đối diện nhau.

Bạch phát lão nhân mình bận thanh bào, vóc người cao lớn, mắt to mày rậm, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo rất uy mãnh.

Còn hán tử trẻ tuổi diện mạo khá anh tuấn, chỉ là có vẻ gì đó rất hoạt kê, đặc biệt đôi môi hầu như lúc nào cũng thấp thoáng nụ cười ngạo thị.

Căn cứ vào cuộc đối thại vừa nghe được, Hàn Tùng Linh đoán bạch phát lão nhân dáng người uy mãnh chính là Đại Đường Chủ Kim Lưu Tinh, còn hán tử trẻ tuổi đối diện có biệt danh Lãng Tử.

Bạch phát lão nhân quay lại nói:

- Ngô Hương Chủ, thi hành đi!

Trong số bọn hắc y nhân đứng vây quanh, một lão nhân tui độ ngũ tuần, đầu chồn mắt chuột cúi mình đáp:

- Tuân lệnh Đường Chủ!

Lăng Tử cười nói:

- Kim Lưu Tinh đại Đường Chủ! Chỉ e bọn giá áo túi cơm đó không làm được việc gì đâu!

Bạch phát lão nhân "hừ" một tiếng nói:

- Để rồi xem!

Nói xong lùi lại.

Lão nhân đầu chồn mắt chuột phát tay, lập tức bảy tám tên hắc y hán tử nhảy ra vây quanh Lăng Tử.

Y không chút hoảng sợ, cười nói:

- Các vị huynh đệ! Trời đầy tuyết thế này nếu bị ngã xuống thì lạnh lắm. Ta khuyên các vị...

Không để y nói hết, lão nhân đầu chồn mắt chuột quát lên:

- Xông vào! Nhưng đừng hạ thủ nặng quá!

Bọn hán tử hét vang, từ bốn phía nhất tề lao bổ vào Lăng Tử, tay xuất chưởng, tay vung đao kiếm sáng lòa, khí thế thật kinh nhân!

Lăng Tử chùng người thấp xuống, trong tay chợt thấy xuất hiện hai thanh đoản kiếm giương lên nói:

- Các ngươi muốn đánh thật ư? Cũng được thôi!

Dứt lời thi triển bộ pháp thoát ẩn thoát hiện giữa bọn người vây công.

Chỉ sau chốc lát, chợt nghe vang lên một loạt tiếng rú thảm, đồng thời tiếng thân người ngã xuống "bịch bịch".

Kim Lưu Tinh kinh hãi nhìn vào thấy cả tám tên hắc y hán tử đều nằm giã giữa giữa hiện trường, chỉ riêng lão nhân đầu chồn mắt chuột lăn đi mấy vòng ra ngoài vòng đấu mới bật người đứng lên nhưng vẫn chưa hoàn hồn còn lùi lại ba bốn bước, mặt mũi tái mét.

Nhìn kỹ lại tám tên hán tử, thấy ngoài hai tên bị trúng kiếm giữa ngực, số còn lại đều bị đâm vào hậu tâm.

Lăng Tử nhìn lão nhân mặt chuột người đầy tuyết cười "hô hô" nói:

- Ngô Hương Chủ! Thế nào? Nằm trên tuyết rất lạnh, tại hạ nói không sai chứ?

Kim Lưu Tinh "hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Lãng Tử! Nguyên là Quỷ Ảnh Thần Công của ngươi không phải tầm thường. Xem ra lão phu cần phải xuất trường rồi!

Lãng Tử vẫn giữ vẻ mặt cười cợt đáp:

- Kim Lưu Tinh đại Đường Chủ! Sao phải đến mức nghiêm trọng như thế? Vừa rồi chúng ta chỉ mới giỡn chơi thôi mà!

Kim Lưu Tinh "hừ" một tiếng chỉ xuống tám tử thi nói:

- Nếu ngươi cho rằng đây chỉ là việc giỡn chơi thì hãy làm chúng đứng dậy, nếu không thì...

Lão không nói hết câu, cười hắc hắc hai tiếng đầy đe dọa.

Lãng Tử cười đáp:

- Tôi nói thật mà! Bọn chúng chỉ thoát thai đổi cốt mà thôi. Qua vài chục năm nữa gặp lại, nhất định chúng sẽ chứng thực lời tại hạ nói hôm nay là không sai đâu!

Kim Lưu Tinh gằn giọng:

- Nếu vậy lão phu cần giữ ngươi lại, sau vài chục năm chứng thực lời chúng xong, ngươi sẽ được thả ra.

Nói xong từ từ đưa chưởng lên.

Lãng Tử hốt hoảng kêu lên:

- Khoan đã! Các hạ vừa bảo rằng muốn gặp Tam Thanh Đạo Nhân mà? Tại hạ sẽ đưa các vị đi, được không?

Kim Lưu Tinh cười nhạt đáp:

- Vừa rồi ngươi đã dẫn chúng ta đi suốt một ngày rông mà không thấy Tam Thanh lão đạo đâu cả, làm sao bây giờ chúng ta còn tin ngươi được nữa?

Lãng Tử nói:

- Nhưng lần này tại hạ sẽ đưa các vị tới đúng chỗ không dám lừa dối nữa đâu!

Kim Lưu Tinh xua tay nói:

- Lão phu không tin!

Lăng Tử khoanh tay lại nói:

- Nếu vậy thì các hạ cứ trói ta lại, chẳng lẽ vẫn chưa tin?

Kim Lưu Tinh cười hắc hắc nói:

- Lão phu có cách khác đáng tin hơn.

Lăng Tử nhú mày hỏi:

- Cách gì vậy?

- Bây giờ ta sẽ điếm vào Tàn Huyết cho tứ chi người bị phế rồi công lên lưng, xem người có chịu nói thật không?

Lăng Tử hết hoảng nói:

- Không dám! Không dám! Làm thế chẳng hóa ra tại hạ trở thành cha người? Ta cũng không có hạng nhi tử bất hiếu như thế...

Y chưa nói hết câu thì lướt tới như tia chớp, vung đôi đoản kiếm đâm vào ngực và sườn Kim Lưu Tinh.

Lúc đó ở hiện trường còn lại bốn năm người, ngoài Kim Lưu Tinh ra chỉ còn lão nhân đầu chồn mắt chuột và hai lão nhân khác trên dưới năm mươi tuổi và hai tên hắc y hán tử, nhưng xem chừng chỉ có lão đại Đường Chủ mới xứng là đối thủ của vị Lăng Tử này thôi, y tính toán rằng nếu một chiêu vừa rồi đắc thủ thì bọn còn lại không có gì đáng lo nữa.

Để đối phó với Kim Lưu Tinh, y đã dốc tận bản lĩnh và tâm cơ, tiếc rằng gặp phải đối thủ cao hơn hẳn nên không đạt được mục đích.

Kim Lưu Tinh lách người tránh được chiêu sát thủ, đồng thời xuất chỉ phản công.

Phản ứng của tên Đường Chủ Tam Tinh Bang nhanh tới mức khó mà tưởng tượng!

Lăng Tử phát song kiếm đâm ra trượt mất mục tiêu chọt rên lên một tiếng ngã quay xuống đất!

Kim Lưu Tinh "hừ" một tiếng nói:

- Người còn chưa đủ bản lĩnh đấu với ta đâu!

Lăng Tử tuy đã bị điếm ngã nhưng không chút sợ hãi nói:

- Tại hạ thừa nhận bản lĩnh kém người. Giờ ta đã bị điểm trúng Nhuyễn Huyết, chắc đại Đường Chủ yên tâm rồi chứ?

Đứng sau phiến đá cách bảy tám trượng, Hàn Tùng Linh thấy thủ pháp của Kim Lưu Tinh không khởi kinh tâm, nhưng càng khâm phục Lãng Tử dù bị khống chế vẫn tỏ ra ung dung tự tại như thế.

Kim Lưu Tinh cất giọng thâm trầm nói:

- Lãng Tử! Chẳng lẽ đến lúc này mà người vẫn còn mộng tưởng sẽ có người đến cứu hay sao?

Lãng Tử đáp:

- Cái đó còn chưa biết được! Người muốn điểm Tàn Huyết của ta chỉ vì sợ ta bị người khác cứu đi, chẳng phải thế sao?

Kim Lưu Tinh cười “hô hô” đáp:

- Lúc này mà bốn Đường Chủ còn lo gì chuyện đó xảy ra sao? Đúng là người nói mộng giữa ban ngày!

Lãng Tử gật đầu nói:

- Đúng vậy! Nếu ta bị cứu thì người còn cha đâu để mà cõng nữa?

Đến nước này mà Lãng Tử vẫn còn khiêu khích đối phương, quả là rất đáng khâm phục.

Kim Lưu Tinh tỏ ra cũng là người rất có bản lĩnh, nén giận nói:

- Lãng Tử! Người chọc giận lão phu nhằm mục đích được chết ngay chứ gì? Hắc hắc! Đừng nằm mộng! Bây giờ lão phu sẽ cho người biết mùi vị Sư Hồn Chỉ ra sao, sau đó điểm Tàn huyết phế tứ chi người, xem có chịu phun hết những gì mình biết không?

Lãng Tử vẫn ương ngạnh đáp:

- Kim Lưu Tinh! Người cũng đừng mộng tưởng sẽ moi từ miệng ta bất cứ một lời cung khai nào!

Kim Lưu Tinh cười nhạt nói:

- Cái đó sẽ được chứng minh ngay bây giờ!

Nói xong đưa tay phải lên chập hai ngón trỏ và giữa lại chuẩn bị điểm ra...

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ trong đám quái thạch trên sườn núi cách bảy tám trượng vang lên tiếng quát:

- Dừng tay!

Tiếp theo một nhân ảnh lướt tới như vệt sao băng!

Kim Lưu Tinh hiểu rằng nếu mình xuất thủ thì đối phương với thân pháp kinh nhân như vậy quyết không để yên đành thu chiêu nhìn lại, thấy một người đã lao tới trước mặt.

Trong lúc chưa biết địch nhân hay bằng hữu, theo phản ứng tự nhiên, lão vội lùi một bước vận công đề phòng.

Hàn Tùng Linh không xuất thủ, thu công đứng lại bên Lăng Tử đưa mắt nhìn Kim Lưu Tinh.

Lão Đường Chủ thấy người vừa xuất hiện chỉ là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, lập tức trấn tĩnh lại nói:

- Bằng hữu từ đâu tới? Vì sao can thiệp vào việc của chúng ta?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Người trong giang hồ can thiệp vào việc của giang hồ, có gì là không đúng?

Rồi xuất thủ giải khai huyết đạo cho Lăng Tử, ôn tồn nói:

- Tại hạ làm thế này là có phần mạo muội, xin huynh đài bỏ qua cho!

Lăng Tử đứng lên, chưa kịp trả lời thì Kim Lưu Tinh gằn giọng nói:

- Tiểu bằng hữu! Với hành động đó, người đã công nhiên chúng tỏ không phải là bằng hữu của chúng ta. Mau khai lai lịch danh tính ra!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Kim Lưu Tinh! Với tuổi tác và bản lĩnh của các hạ thì đáng được coi là nhân vật lão luyện giang hồ, làm sao lại có thể nói ra những lời hạ thấp thân phận mình như vậy?

Lăng Tử sau khi đứng lên phủi tuyết bám trên người xong đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh, thấy chàng trả lời Kim Lưu Tinh đích đáng như vậy tuy trong lòng rất khâm phục nhưng hông khỏi lo lắng nói:

- Bằng hữu! Trong võ lâm chẳng ai không nể sợ Tam Tinh Bang. Nên biết vị Kim Lưu Tinh này thân phận không nhỏ đâu!

Chợt Hàn Tùng Linh nhìn y hỏi:

- Huynh đài biết tại hạ hay sao?

Ngay từ đầu Lãng Tử đã đoán ra chàng là ai, nhưng lo rằng cả hai người không đối phó nổi với Kim Lưu Tinh nên muốn chàng tách khỏi cuộc xung đột này may ra thoát thân, liền nói:

- Thiếu gia khéo đùa! Chỉ cần nhìn cách ăn mặc của Lãng Tử này cũng biết chúng ta đâu thể là cùng hội cùng thuyền? Thiếu gia! Chẳng phải Lãng Tử này không muốn kết giao bằng hữu với người, nhưng trong tình cảnh này ta hoàn toàn không muốn kéo người khác vào vòng hiểm họa chung với mình!

- o O o -